

Szászné Teri néni temetése Ikladon

Kókai Zoltán testvér:

Szász Kálmáné, Jánosi – eredetileg Járjapka – Terézia, Teri nénire emlékezünk. Mamánkat Isten elszólította, haza hívta 2021. március 6-án, életének 99. évében. 1922-ben született Ikladon.

Öten voltak testvérek, két testvére még kisbaba korában meghalt. Édesanyját korán elveszítette, akkor ő még csak 14 éves volt, öccse 10, húga pedig 4 éves. Édesapja rendes, dolgos ember volt, nem nősült meg újra. Nehéz élete volt anya nélkül, ekkor még nem tudta, hogy Isten már akkor is vele, mellette van. Ezt később abból is megtapasztalhatta, hogy fiatal korában súlyos beteg lett. Még mondták is neki, hogy nem lesz neki hosszú élete, de Isten megtartotta, s látjuk, milyen hosszú élettel ajándékozta meg. Szülei egyébként nem voltak hívők. Gyermeke édesapját a háborúból való hazajövele után baleset érte. Szerette volna Teri néni feleségül venni, az esküvőt előkészíteni, de rövidesen meghalt. A későbbiekben Teri néni férjhez ment, de férjével csak rövid ideig éltek együtt. Mama nagyon szerette a családját. Lányát, vejét, unokáit, és a dédunokákat.

Az ötvenes éveiben járt már, amikor lányával együtt meglátogattak egy komoly hívő asszonyt. Ez a nagynénje volt, aki akkor már nagyon beteg volt, de olyan jó bizonyosság volt az Istenbe vetett hitről, hogy Mama is, és az ő lánya is elfogadták az Úr Jézust személyes Megváltójuknak. Röviddel a látogatásuk után ezt az asszonyt az Úr elvitte haza, elhunyt. Ezt követően Mama elkezdett az ikladi gyülekezeti közösségbe járni, majd leánya és két unokája is.

Családjának sokat segített. A hét unoka mellett mindig volt olyan feladat, amiben segíteni tudott, és tette is. Unokái nagy szeretettel úgy emlékeznek vissza rá, mint aki mindig tevékeny volt. Velük együtt elutazott, akár hosszabb utakra is elkísérte őket.

Mamának volt egy hívő kérője, de messzire kellett volna költöznie, ezért nem ment hozzá. Unokáinak mindig azt mondta erről, hogy nem tudta itt hagyni őket. Ő a családot választotta, és az unokák életében volt jelen, sok-sok szeretettel, megértéssel, törődéssel, nem a saját életét egyengette. Bizonyosak vagyunk benne, hogy soha egy percig nem bánta meg ezt a döntését.

Mama életének középpontjában Isten állt, és az unokái, no és persze a virágok. Nagyon értett a virágokhoz, szerette gondozni őket, és ameddig járt tudott, gondozta is őket nagy odaadással. Mama friss szellemű, erős akaratú, határozott asszony volt. Amit a fejébe vett, azt előbb-utóbb megvalósította. Élete végén többször kérdezgette, hogy miért kell neki ilyen sokáig élni? Nemigen tudtunk erre mit mondani, pedig a válasz készen volt régóta. Drága Mama, azért éltél ilyen sokáig, mert nagyon szerettünk, a szeretetünk tartott életben, az emberi kor szinte legvégső határáig. Azonban nem csak mi szerettünk téged, hanem Isten is, Akinek a szeretete túlmutat ezen a világon, és az örökkévalóságot hozza el azoknak, akik hisznek Benne. Ezért mondhatjuk azt hitben: viszontlátásra mama, találkozunk!

Kötődött Ikladhoz, a településhez, és igazából az egész életét itt élte le, és nyugdíjazásáig az Ipari Műszergyárban dolgozott.

Nem is olyan régen, 2020 nyarán lett beteg, és ebből a betegségéből ő már nem épült fel igazán. Igen magas kort élt meg, a 98. évét tavaly töltötte be, s a 99.-ben volt. Betegsége alatt is, amikor kicsit jobban érezte magát, imádkozott és olvasott. Szerette az áhítatos könyvet, a Bibliát. Gondolt a gyülekezeti testvérekre, szeretettel köszöntötte őket, még nem is olyan régen kérte lányát, hogy ezt az üdvözlőt adja át a gyülekezetnek.

Most búcsúzunk, és búcsúznak tőle az ő leánya, veje, unokái, és azok házastársai, dédunokái, gyülekezeti testvérei, húga és annak egész családja, németországi, debreceni, mezőberényi, budapesti, bagi rokonok, és szomszédok. A Bogárdi család, és a Rákóczi utcai lakosok.

Az állapota már elég rossz volt, amikor említette a Gyülekezeti Énekeskönyv 218. énekének 1. versszakát: Hagyjad az Úr Istenre minden te dolgodat. Ha bánt szíved keserve, Ő néked nyugtot ad. Ki az eget hordozza, oszlat felhőt, szelet. Napját rád is felhossa, Atyád Ő, áld, szeret.

Csak egész röviden olvasok Isten Igéjéből, a 2. Korinthusi levél 5. részéből: *„Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben. Azért is sóhajtozunk ebben, óhajtván felöltözni erre a mi mennyei hajlékunkat; Ha ugyan felöltözötte is mezíteleneknek nem találtatunk! Mert akik e sátorban vagyunk is, sóhajtozunk megterheltségén; mivelhogy nem kívánunk levetkőztetni, hanem felöltöztetni, hogy ami halandó, elnyelje azt az élet. Aki pedig minket erre elkészített, az Isten az, aki a Lélek [Szellem] zálogát is adta minékünk.”*

Olyan dolgokról beszél itt Isten Igéje, amin mindannyian átmegyünk. Földi a mi életünk, földi a mi testünk. Ez egy mulandó dolog. Láthatjuk dédi életében, hogy közel a 100 évig Isten kegyelmesen hordozta őt, de véget ért az ő földi élete. A földi életünk és a testünk olyan, hogy képes arra, hogy megbetegedjen, meggyengüljön, és végül meg is haljon, de Isten készít nekünk mennyeit. A mennyei örökkévaló. Ott nem lesz többé fájdalom vagy halál, ezt Isten készíti el azok számára, akik hisznek Őbenne. Akik a mennyei elhívásban élnek, és ilyen volt ő is, azok vágnak oda, de e közben a földi terheket ők is hordozzák. Ahogy visszaemlékeztünk az ő életére, láthattuk, hogy ebben a hosszú életben sok teher is volt, de ezeket ő türelemmel hordozta, és egy igen nehéz próba az, amikor az embernek a halálon kell átmennie. A Biblia úgy beszél erről, hogy ez az utolsó ellenség, amely majd eltöröltetik, a halál.

Felkészülni vajon lehet-e? Most erre az alkalomra mi felkészültünk, hiszen itt vagyunk, akik tudtunk itt lenni, elhoztuk az emlékezés virágait, a ruházatunk is azt tükrözi, hogy valakitől búcsúzunk. De a másik oldalról, hogy valaki a halálon át tudjon menni, erre felkészíteni egyedül Isten tud. Dédit is Isten készítette fel erre, és amikor valakit Ő felkészít, akkor adja az Ő Szent Lelkét, Szellemét, ez összekapcsol már itt a földön Istennel.

Nem csak ezt adja, hanem az Ő Fiát, Jézus Krisztust. Jézus Krisztus igazán tudja, hogy milyen az, fájdalmakat hordozni, mert betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat Ő hordozta – olvassuk Ézsaiás könyvében. Olvassuk egy másik helyen, hogy engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Mama, Teri néni, Dédi, Jézus Krisztusban bízott. Őbenne kapott békességet, Isten felkészítette őt erre az útra, és amitől most búcsút veszünk, az csupán az ő földi sátorháza. Ő már az Úrnál van.

Most arra kérem Kada Mihály testvért, hogy mint az ikladi gyülekezet vezetője, szóljon néhány szót.

Kada Mihály testvér:

Kedves gyászoló család, gyermekek, unokák, családtagok, rokonok, jelenlévők, testvérek! Itt állunk most, hogy búcsút vegyünk, elköszönjünk a mamától, a déditől, és Teca nénitől, testvérünktől, akivel közel 50 éve Isten összekötötte az életünket. Ez a világ számára bizonyos értelemben egy láthatatlan kapcsolat, de Isten előtt egy valóságos, látható, és számunkra megélt kapcsolat volt. Közel 11 éve, amikor arról beszélgettünk, hogy ezen a

földön a mi életünk véges, és itt ugyan utolsó állomás, utolsó út és találkozás, de tudjuk, ahogy hallottuk is, hogy Isten Jézus Krisztusban elkészítette az örökkévalóságban, a mennyei otthonban azt, ami összehasonlíthatatlan ezzel a földi élettel.

Ebben a beszélgetésben többek között elmondta, hogy egy éjszaka szinte két órát se aludt, úgy ráterhelődött életének a terhe. Hallottuk, hogy mennyi mindenben keresztül átvezette őt Isten, megerősítette, és ezen az éjszakán eljutott oda, hogy nem megkeményítette a szívét, mint nagyon sokan teszik a próbák és a terhek között, hanem Isten felé fordult. Meghajolt, és elvette a kezéből, és úgy tett erről bizonyosságot, hogy ezek a próbák mind arra valók az ő életében is, hogy még jobban ragaszkodjon az Úrhoz. Mert ezen a földön nyomorúságunk van, minden embernek, de ott, odaát, ahogy hallottuk is, Isten eltöröl minden könnyet, nem lesz bánat, és ott, abban az örömben minden-minden egészen más lesz, és mindenki számára ez ott van, mint lehetőség, adottság. Ahogy János evangéliuma 3. rész 16. versében olvassuk: Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hiszen Ő Benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Két igeverset olvasok fel János evangéliumából, mert ebben a bizonyágtételében többek között erről is beszélt. János evangéliuma 11. fejezet, 25. 26. 27. versnek az első részét: *„Monda néki Jézus [Mártának]: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt? Monda néki: Igen Uram, én hiszem...”* És Teca néninek ott, akkor, ez után az éjszaka után a szívében eldőlt, hogy igen, én hiszem, és elhiszem. Isten nem vette el a próbákat, nem vette el a terheket. Sokat szenvedett életének az utolsó idejében, de ott is azt mondja: tudom, hogy az én Megváltóm él, és tudom – ahogy Jób is mondja – az én porom felett megáll.

Így szeretnék elbúcsúzni, elköszönni a testvérek nevében is, a magam nevében is, és hálás vagyok Istennek, hogy így ismerhettem őt, hogy ennyi időt együtt lehettünk, hogy most is, itt is hálaadással lehetek érte is, az ő életéért, ami hosszú élet volt.

Én kérem, hogy mindazok, akik itt vagyunk, és hallottuk a róla való megemlékezést, az ő életének az útját, hallottuk Isten Igéjét, ahogyan ő tette, ha küzdelem után is, de eldőlt a szívében, eldőlt, hogy igen, nincs más út, nincs más megoldás, nincs más cél, mert ez a földi életünk, ahogy hallottuk is, idáig a sírig tart. De ahogy szoktuk is mondani, ez a kapu, ez a belépés abba az örökkévalóságba, abba a dicsőségbe, amit Isten minden ember számára elkészített kivétel nélkül, mert Ő nem személyválogató. Így áldja meg az ittlévők életét is, és adjon békességet mindannyiunk szívébe. Ámen.

Imádkozzunk!

Ecker András testvér:

Mennyei Atyánk! Teremtő Istenünk! Hálát adunk azért, hogy nem a halálé az utolsó szó, nem ennyi az embernek az élete, hogy beteszik a földbe. Köszönjük, hogy volt Valaki, Aki adott nekünk élő reménységet. Aki szintén engedte, hogy elfogják, megöljék, sírba tegyék. Köszönjük, hogy feltámasztottad. Feltámasztottad az Úr Jézus Krisztust, Aki Teri néninek, Mamának is élő reménysége lehetett, Aki által örök életet adhattál neki. Köszönjük ezt Urunk, és kérünk Urunk, hogy Te munkálkodj mindannyiunk szívében, Te vigasztald meg a gyászolókat, Te adjál mindannyiunknak élő reménységet, hogy valóban tudnánk hittel fogadni a Te szavadat, hogy aki hisz Őbenne, ha meghal is, él. Hogy ezt készítetted Urunk. Ezért Neked adunk Urunk hálát! Ámen.

Iklad, 2021. március 11.

